

Lundberg: Jeg skal selvfølgelig ikke paa nogen som helst Maade befatte mig med at svare det ærede Medlem Hr. Fraenkel paa de Henvendelser, som det tilkommer det ærede Medlem Hr. Borgbjerg at svare paa; men jeg vil gerne i Anledning af enkelte af de af det ærede Medlem fremsatte Udtalelser gøre en lille Bemærkning. Samtidig maa jeg maaske sige, at jeg finder egentlig ikke, at det er særdeles heldigt, om alt, hvad der skrives i Modstanderpresen om de forskellige Medlemmer her, Dag efter Dag skulde gøres til Genstand for Omtale her i Tinget. Det ærede Medlem Hr. Fraenkel sagde, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg var temmelig sensibel med sin egen Person. Jeg tør dog vist paastaa, at hvis det ærede Medlem Hr. Borgbjerg skulde drage alle de Artikler frem, som er skrevet om ham i Modstanderpresen, hvor man saa sandt ikke har lagt Fingrene imellem, kunde han faa rig Lejlighed til at lade sin Røst høre.

Men jeg vilde gerne gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Fraenkel i Anledning af, at han, saavel fra denne Talerstol som i Pressen, gentagne Gange omtaler Dommen over H. P. Prior paa en saadan Maade, at denne Mand nærmest fremstilles som en forfulgt Uskyldighed og som et Offer for vort Retsvæsen, idet det ærede Medlem staar her og sætter sin moralske Anskuelse op mod Højesteretsdommernes Kendelse. Det ærede Medlem Hr. Fraenkel sagde i Gaar paa Sp. 823: „Dommens juridiske Karakter eller Holdbarhed har jeg selvfølgelig ikke tilladt mig at kritisere, derimod har jeg fremholdt, at det netop var det sørgelige ved denne Dom, at den juridiske Afgørelse stod i Strid med den moralske Opfattelse og moralske Vurdering, som gjorde sig gældende indenfor den bedste Del af Borgerskabet.“ I Dag har det ærede Medlem sagt noget lignende og har som i Gaar støttet det paa Erklæringer fra Alex. Foss og jeg tror en Mand til. Det ærede Medlem kunde jo ogsaa bringe de Erklæringer, som er fremlagt i Højesteret vedrørende H. P. Priors Person. Naar det ærede Medlem til Slut kom med nogle Bemærkninger om den sørgelige Maade, paa hvilken H. P. Prior havde maattet fratræde sin Virksomhed paa Grund af den

ham overgaaede Dom, maa jeg sige, at jeg kender ogsaa en Mand, som har maattet fratræde sin Plads, som har maattet forlade sin Hustru og sine Børn, en Mand, som har været plaget med Arbejdsløshed og Fattigdom og dertil med Tuberkulose, som har haft mange og trange Aar at kæmpe sig igennem, og som paa sit Skema til Hjælpekassen undlod at opføre nogle Kroner, som hans Hustru havde tjent. Han blev derfor idømt 60 Dages simpelt Fængsel — den højtærede Justitsminister eftergav ham ganske vist de 20 Dage —, men han maatte vandre 40 Dage i Fængsel i den bedste Arbejdssæson for sin Forbrydelse. Naar det kan ske i dette Land, maa man paatale, at en Mand som H. P. Prior stadig stilles op som Martyr og forfulgt Uskyldighed. (Bifald fra Tilhørerne).

Formanden: Hvis Tilhørerne agter at overvære Forhandlingen, maa de respektere Forretningsordenen, der forbyder Menings-tilkendegivelser.

Det ærede Medlem Hr. P. Andersen har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Andersen: Jeg har den største Agtelse for de Udtalelser, som en Mand kan bringe i Anvendelse for at hjælpe og støtte en Ven, saadanne Bestræbelser er jo altid udgaaet fra de smukkeste Bevæggrunde. Men af den Maade, hvorpaa det ærede Medlem Hr. Fraenkel i Aften har talt sin Ven H. P. Priors Sag her i Salen, fremgaar det tilstrækkelig tydeligt, at det ærede Medlem ikke er ganske habil til at tage Standpunkt overfor Folketinget i dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem er ikke i Stand til at se bort fra de venskabelige Følelser, som et Øjeblik truede med ganske at tage Magten fra ham under hans Foredrag i Aften, og vi maa derfor holde for, at det ærede Medlem ikke i enhver Henseende kan tale i denne Sag, som han har gjort, med den Myndighed, han har tilladt sig. Jeg forstaaer, at det har gjort det ærede Medlem ondt, at det er gaaet hans Ven, Direktør Prior saa ilde, som det er. Det har jo gjort et smerteligt Indtryk paa mange i Landet, og der har været stor Medfølelse med H. P. Prior som ogsaa med andre af dem, der er dømt i denne Sag. Men jeg maa tilstaa for mit eget personlige Vedkommende, at den Medfølelse, jeg ogsaa